

[Albrechtsen]

skal være et særligt skatteprivilegium på det her område, eller om de mener, at det elementære forslag, SF har fremsat, bare hurtigst muligt skal gennemføres.

Det er en fuldstændig formalistisk betragtning, at det skulle være forligsstof. Hvis det er forligsstof, kan skatteministeren jo bare gå herop og sige, at det er hans ønske, at det skal ændres, sådan som SF har foreslået det. Jamen så er der ikke noget problem, for Socialdemokratiet har jo sagt, at de gerne vil være med til at ændre det. Det er noget pjat at henvise til, at det skal forhandles i forbindelse med et forlig osv. osv., når alle i realiteten er enige om, at det skal gennemføres.

Jeg kunne godt tænke mig, at regeringen og regeringspartierne meldte klart ud og sagde: det her bliver gennemført nu med det samme.

Thoft (SF):

Det er jo en god dag i dag.

Nu skal jeg ikke blande mig i ministerens debat med Socialdemokratiet om skattereformen. Men jeg kan ikke lade være med at erindre ministeren om, at da man i efteråret ændrede fradragsværdien for renter af privat gæld meget afgørende med den såkaldte kartoffelrenteafgift, var det regeringens opfattelse, at når blot der ikke blev rørt ved de paragraffer, som skattereformen omfattede, var der ikke tale om et brud på skattereformen.

Om det er den rigtige fortolkning eller ej, skal jeg ikke afgøre, men jeg har i mit forslag meget bevidst bestræbt mig på ikke at røre ved de paragraffer for ikke at bringe ministeren, eller Socialdemokratiet for den sags skyld, i den kattedpine, at der skulle være tale om et brud på skattereformen.

Når ministeren siger, at det skal ses i sammenhæng med reglerne om beskatning ved førstegangsafståelse, må ministeren erkende, at såfremt SFs forslag vedtages, bliver der tale om mindre afståelsesafgift. Det er rigtigt, at ejeren vil få mindre for sin lejlighed, for det er jo sådan, at dette særlige skatteprivilegium naturligvis vil lagre sig i boligens pris som en kapitalgevinst for den, der sælger, og som en udgift for den, der køber. Det vil sige, at hvis ejeren får mindre for det, skal han også betale mindre i afståelsesafgift. Det er i øvrigt sådan, at afståelsesafgiften først skal

betales ved den sjette afståelse, tror jeg det er.

Til Socialdemokratiet vil jeg sige, at jeg da er taknemlig for den meget positive modtagelse.

I indlægget fra hr. Collet fra Det Konservative Folkeparti bemærkede jeg, at der var en nuanceforskel i forhold til ministeren. Hr. Collet sagde, at der er tale om et reelt problem. Det afviste ministeren, så vidt jeg har forstået. Det ser jeg som en klar forskel.

Så viser den konservative dobbeltmoral sig: dette er en sag, der egner sig godt til udvalgsbehandling, og så er problemet løst. Næh, hr. Collet. Problemet bliver ikke løst, fordi man putter det ned i et udvalg og sætter låget på syltekrukken. Det lå helt klart i det, hr. Collet sagde for et øjeblik siden, at det var det, der var tanken med at udvalgsbehandle forslaget. Det løser ingen problemer. Problemet løses ved at sørge for ligestilling mellem forskellige typer ejere.

Til hr. Bollmann vil jeg godt sige, at han har uret, når han taler om stigende boligudgifter. Nej, tværtimod. De nuværende regler er med til at forlede de stakkels nye købere, for de forpligter sig til en fremtidig højere udgift, som de ikke kan se på salgsopstillingen fra mægleren den dag, de køber ejendommen. Men tre år efter sker der omvurdering, og så kommer de højere udgifter. Det ved den ikke særlig kyndige nye køber ikke. Tværtimod er de bestående regler skam med til at forlede nye købere.

Men jeg vil godt sige, at SF er villig til at løse det problem, hr. Bollmann rejste, og som måske også var det, fru Aase Olesen mente, da hun sagde, at der kan være et problem for dem, der har købt under de gamle regler, og som derfor har købt for dyrt i tillid til, at lejeværdien i hvert fald i nogle år fremover var lav. Jeg vil ikke afvise, at der kan være et problem for dem. Det kunne man løse meget simpelt ved at sige, at lovforslaget har virkning for ejerlejligheder, der sælges efter, at det er trådt i kraft. Så var det lille problem løst.

Til hr. Damgaard Nielsen vil jeg sige, at det kan være udmærket, hvis en patient har feber, at slå termometeret i stykker, men det gør ikke patienten rask. Det var faktisk det, hr. Damgaard Nielsen sagde, da han foreslog, at man i stedet for at sætte disse frigjorte lejligheder op til det, der er markedsprisi-